

Budapestre vonatkozó újságcikkben

Szerző: *Fedák Sári*
Cím: *Fedák Sári a 600-ik János vitézről*

Forrás: *Az Újság*

Bp.
(Hely)

1921. 10. 20
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Ol)

Tárgy

792

Hely

Király-Színház

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. X.

Budapesti Királyi Színház 1920

Fedák Sári a 600-ik János vitézről.

— A Király-Színház jubiláris estéje. —

A Király-Színházban ma este nagy ünnepek keretében zajlott le a János vitéz hatszázadik előadása. E rendkívüli alkalmából megkértem Fedák Sárít, a ki ezt a nagy magyar operettet páratlan diadalhoz vitte, írjon nekünk arról valamit. A művész nő kegyes volt kérelmemnek eleget tenni és a következő levelet küldte el hozzám:

Nem olyan nagyon könnyű nekem a János vitéz 600-ik előadása alkalmából „valamit írni”. Legjobban magamnál vagyok megakadva. A mint azt hallom, hogy „János vitéz”, a lázam abban a minutumban a legmagasabb fokra szökik és félek, hogy úgy és annyit találok mondani, a mi se nem helyes, se nem okos. Ezért hát sok jóakaratóért és baráti elnézésért eszedzem.

Nem lehet azt se elképzelni, se leírni, mit érez egy színész — egy magyar színész — mikor reggel felébred és a szíve fent kezd lüktetni a nyakánál, melegen, édesen, boldogan, szinte szerelmesen arra a legelső gondolatára, hogy: *ma van a János vitéz 600-ik előadása!* Ez olyan szép, hogy már majdnem tulvilági. És azért olyan szép, mert olyan vég nélkül szomorú. Aligha fog még egyszer ismétlődni. *Mennyi minden történt ez alatt a 600 előadás alatt!* Mennyi bánat, keserűség, öröm, reménység, akarat, munka, gonoszság, ragyogó fellobbanás, keserves könnyek! — és mindebből megmaradt az a kis rongyos, tépett lobogó. De háromszínű lobogó és akármilyen tépett, úgy világít, mint egy vakító napsugár.

Az első szívdobbanásom ma reggel a János vitéznek szólt, a második már száguldott messze, rengeteg messze, túl az operenczián, egy szebb, jobb és boldogabb hazába, — a hol a mai napon öt mosolygó, könnyező fej bujik össze és végzetlenül jószággal és szeretettel néznek le a Király-színházra. *Ujházi mester, Papp Miska, Konti József, Csepreghy Ferenczné és a Schmidt fodrász.* Biztosan pipacsos és szarkalábbal van telehintve a mező, a merre járnak és árvalányhajat

lengető angyalok kísérik őket és óvják még a fuvól széltől is.

Kontit tanította be a János vitézt és dirigálta elképzelhetetlen szeretettel és odaadással. *Csepreghy Ferenczné, Rákosi Ida.* — ez a minden idők legnagyobbszerűbb, legnemesebb asszonya — tervezte és csináltatta a Jancsi remek ruháit. Ma az olyan természetes, hogy ezek a ruhák ilyenek, de hogy ez milyen tökéletesen van összeállítva, azt nem tudja méltányolni, csak a ki igazán ért hozzá. A parasztruha formája, színei, — az se nem több, se nem kevesebb, egyszerűen tökéletes. A zöld huszárok, az arany eszima, a csákó, kard, milyen nagyszerű! A tündérkirályfi milyen finom és egyszerű. Azután a jó *Schmidt* fodrász, a ki egyszerűen négyfelé vágatta volna magát a János vitézért. Sose lesz olyan parókája többet senkinek, mint a melyet ő csinált. Nem is csinált. Költött. — *Papp Miska!* Az én Bagóm, igaz ezimborám, a soha nem pótolható legjobb Bagó, a ki nem is volt való erre a hitvány, gonosz világra. Nem bírta a derék, jó szíve. És az öreg *Ujházi*. Ma is abban a kalapban játszottam, azzal a fokossal és azzal a karikással, a melyeket ő hozott nekem *Debreczenből*. Már bizony rongyos a kalap, a karikás is kopott, de nem eserélném széles e világért. Minden este bejött az öltözőmbe megnézni, hogy rendesen vagyok-e kifestve és felöltözve, aztán a belépőm előtt oda állt kolompolni, meg ugatni, körben pedig integetett a körüle állóknak, hogy bégessenek. Hát mit érek én, a mikor mindezek eszembe jutnak? Azt nem tudja földi halandó, — azt csak ők tudják ott fent. És azt is tudják, hogy a János vitéz csillaga se le nem tűnik, de még csak el sem homályosul soha, — mert a meddig magyarok laknak e hazában és magyarul beszélnek e földön, ez a darab mindig élni fog és fényesen tündökölni, mint a tűző napsugár. Isten áldja meg azt a három derék magyar legényt, *Kacsóh Pongráczot, Bakonyi Károlyt, Hellai Jenót*, a kik nekünk ezt a legszebb darabot megírták.

Budapest, 1921. október 19.

Fedák Sári,